
Vas István

ÖTÖDIK PÁRBESZÉD KÉT ISMERETLEN KÖZÖTT

Itt jársz megint?

Sehogy sem értem,
Mért mindig erre visz a léptem.
Pedig már ötven éve únom,
Járni ezen a keskeny úton,
Kopár kövek között lihegve,
Azután le a görgetegbe.

Miért nem indulsz más irányba?

Próbáltam én: mindig hiába.
Az öskertekből akaratlan
Mindig csak visszakanyarodtam.

Több, úgy látszik, nem telik tőled.

Igazad is van, hihetőleg.

S mi lesz? Csak úgy beletörődöl?

Nem gondolkodom a jövőről.

Tétlenül?

De ha nincs mit tennem!

Legalább menekülj el innen!

Minek arra a kis időre?
Valaki úgysis utolérne.

S itt, a szűk szorosban rekedve,
Mire vársz? Fölmentő seregre?

Nem várok semmit. Mégis, meglásd,
Ide jön értem, aki megvált.